

«και ήρξαντο... παραιτῆσθαι πάντες»

Οι άνθρωποι ήταν πολυάσχολοι. Αλλά και πολυπράγμονες μέχρι τέτοιου σημείου, που να μην μπορούν να συνδυάσουν τις απασχολήσεις τους. Ήταν υποχρεωμένοι λοιπόν να παραβλέψουν μερικές. Να τις αφήσουν για αργότερα. Προηγείτο η δουλειά βέβαια.

Ο ένας αγόρασε χωράφι.

Ο άλλος πήρε ζώα. Ν' αφήσει την περιουσία του χωρίς φροντίδα;

Κάποιος είχε προχωρήσει σε γάμο. Τι να κάνει λοιπόν; Ν' αφήσει τη σύζυγό του μόνη για τη δεξίωση;

Αν ρίξουμε ένα βλέμμα γύρω, θα δούμε τούτη την τάση με πολλές άλλες αναφορές να διαιωνίζεται και σήμερα.

Τι να κάνουμε; Πάντα υπάρχουν δουλειές και απασχολήσεις. Και ο άνθρωπος δεν μπορεί να ανταποκρίνεται σε όλες. Όπως θα ήθελε. Έτσι, αναγκάζεται να περιορίσει τις εκδηλώσεις στις οποίες συμμετέχει. Θα του δοθούν κι άλλες ευκαιρίες στο μέλλον(!)

Μια αόρατη φωτογραφική μαζεύει σκηνές της καθημερινότητάς μας. Το εντυπωσιακό;

Οι καταστάσεις της εποχής εκείνης είναι οι ίδιες με τις δικές μας. Άνθρωποι με βαρύ πρόγραμμα. Με πολλές ευθύνες και υποχρεώσεις. Κοινός λοιπόν ο προβληματισμός. Και η λύση αναζητείται. Πού άραγε; Στις ρωμαϊκές καλένδες με τα ατέλειωτα πλαίσια;

Είναι γεγονός πλέον αναμφισβήτητο πως σήμερα χάσαμε τα πνευματικά μας κριτήρια. Τις προϋποθέσεις εκείνες που ευαισθητοποιούν την καρδιά μας. Όλα εκείνα που είναι σημαντικά για να παραμείνουμε άνθρωποι. Και μάλιστα να αποδειχθούμε άνθρωποι του Θεού. Να Χριστοποιηθούμε δηλαδή.

Είναι γεγονός πως το μυαλό μας έχει κολλήσει στα γήινα. Στο πώς θα περάσουμε καλά. Θα απολαύσουμε. Θα αναπαυτούμε.

Ο σημερινός ειδικά άνθρωπος δεν προτίθεται να προβεί σε θυσίες. Ούτε χρόνου. Ούτε χρημάτων. Ούτε διάθεση έχει.

Δεν προτίθεται να κουραστεί.

Παλαιότερα ο άνθρωπος εργαζόταν από την ανατολή ως τη δύση. Δεν σημαίνει βέβαια ότι ήταν σωστό τούτο.

Στις μέρες μας έχει διαφοροποιηθεί και η έννοια της «πρώτης ανάγκης». Μπήκαν στην ημερήσια διάταξη πολλές από τις ανέσεις που ο τεχνικός πολιτισμός σήμερα προσφέρει.

Πόσες ώρες της βδομάδας εργάζεται σήμερα ο άνθρωπος; Πόσες ξεκουράζεται; Πόσες ψυχαγωγείται;

Οι αριθμοί που προκύπτουν συνεχώς μεταβάλλονται.

Είναι και ο ρυθμός της ζωής. Που θα πάμε; Και που θα σταματήσουμε;

Μιλούμε για κατήφορο πλέον.

Και ποιος θα μας συγκρατήσει;

Οι κοινωνιολόγοι και οι άλλοι ειδικοί σηκώνουν ψηλά τα χέρια λέγοντας ότι το τρένο το πνευματικό έφυγε ανεπιστρεπτί. Και κάτι άλλο. Στάσεις δεν κάνει.

Να το πούμε εκκλησιαστικά;

«Στώμεν καλώς».

Αντερίσματα να στήσουμε. Και προχώματα. Και αναχώματα για να αποφύγουμε την καταιγίδα τούτη την τόσο τραγική.

Ακούγεται βέβαια πάντα μια φωνή. Ίσως να είναι ισχνή στα δικά μας αυτιά. Δεν έχει σημασία.

Του Χριστού η φωνή μας καλεί. Στην εκκλησία να πάμε. Η πρόσκληση Του είναι, ευτυχώς, ονομαστική.

Κοντά Του μας θέλει. Συνδαιτημόνες στα δείπνα Του.

Τα υλικά παρέρχονται. Και όταν ο θάνατος έλθει, δεν υπάρχει περίπτωση να πάρουμε τίποτε μαζί μας.

«Στώμεν καλώς» λοιπόν.

Το δεύτερο του Χριστού τον αέρα σχίζει.

Πάμε λοιπόν.

+ ο π. Γ.